

[Miljøministeren]

Beslutningsforslaget henviser til en betænkning, der er udarbejdet af et udvalg, som blev nedsat af den tidligere miljøminister, og betænkningen konkluderer, at der bør ske en større inddragelse af offentligheden i beslutninger vedrørende risikobetonet virksomhed.

Der peges på, at ikke alene teknisk sikkerhedsmæssige aspekter bør indgå i risikoafgørelser, men at beslutningsgrundlaget gradvis bør øges til også at omfatte aspekter af økonomisk, psykologisk og social art. Endvidere peges der på, at der bør oprettes et uafhængigt råd, som skal sikre, at processen hen imod gennemførelsen af de initiativer, som udspringer af betænkningen, igangsættes og gennemføres, samt at der bør sættes på efteruddannelse af embedsmænd og andre involverede i risikosager.

Jeg er, sådan som jeg også ved forskellige lejligheder tidligere har givet udtryk for, enig i en række af betænkningens synspunkter, og jeg mener, at den giver et værdifuldt udgangspunkt for det videre arbejde med disse problemstillinger. Der er nemlig rent faktisk allerede påbegyndt en opfyldelse af betænkningens konklusioner, og det vil jeg kort redegøre for.

I juni sidste år trådte en bekendtgørelse om vurdering af større anlægs virkning på miljøet i kraft. Den er en opfyldelse af et EF-direktiv og omfatter bl.a. de risikovirkninger, som ifølge risikobekendtgørelsen har anmeldeligt. I bekendtgørelsen bestemmes det, at der, før der tages stilling til placering af risikovirkninger, i et regionplantillæg skal gøres rede for virksomhedens virkning på miljøet i bredeste forstand. Regionplantillægget skal offentliggøres, og myndigheden, som er amtsrådet, skal tage initiativ til en offentlig debat.

Reglerne er så nye, at vi ikke har nogen praktisk erfaring med hensyn til, hvorledes denne dialog forløber, eller hvorledes offentligheden forholder sig til det brede beslutningsgrundlag, som fremlægges.

Med hensyn til de allerede eksisterende risikovirkninger gælder det, som det også nævnes i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at disse virksomheder efter risikobekendtgørelsens regler inden 1. juli 1989 har fremsendt anmeldelse vedrørende virksomhedens risikobetonede processer. Disse anmeldelser behandles for øjeblikket i de forskellige amter, som skal vurdere, om der skal stilles yderligere krav til

virksomhederne for at forebygge og begrænse virkningerne af eventuelle uheld. Dette sker i form af påbud, som skal offentliggøres, og som kan påklages til Miljøstyrelsen.

Miljøstyrelsen og Arbejdstilsynet har udsendt en vejledning i behandlingen af de indsamlede anmeldelser, som nærmere redegør for samarbejdsformer og de enkelte myndigheders kompetenceområder. I vejledningen findes tillige anbefalinger til myndigheden om, at omverdenen bør informeres om karakteren af virksomheden og om myndighedens bedømmelse af risikoen.

Miljøstyrelsen oplyser, at samarbejdet mellem de forskellige myndigheder og afgrænsninger af kompetenceområder er forløbet upåklageligt i de sager, som allerede er færdigbehandlet. Endvidere fremhæves det, at de allerede behandlede sager har vist, at de lokale myndigheder især har taget udgangspunkt i den offentlige opinion. Miljøministeriet vil omkring årsskiftet 1990-91 fremkomme med en redegørelse om risikoforholdene på risikovirkninger baseret på behandling af de indgivne anmeldelser.

Med hensyn til det uafhængige råd, som Risikoudvalget foreslår oprettet, har jeg før udtrykt betænkelighed ved at oprette flere råd og nævn. Risikoanmeldelserne er nu ved at blive behandlet, og det tætte samarbejde mellem myndighederne fungerer godt. Også politiet inddrages, i det omfang det har betydning for udarbejdelsen af beredskabsplaner. Endvidere er det almindelige folkevalgte mennesker med forskellig baggrund, der sidder i de amtsråd, der skal træffe politisk afgørelse vedrørende risikospørgsmål. Der er altså derfor efter min opfattelse ikke behov for et sådant råd.

Hvad angår en særligt tilrettelagt efteruddannelse for dem, som er involveret i risikospørgsmål, er jeg villig til at tage dette spørgsmål op til overvejelse, hvis der er behov for det. Igen må jeg dog påpege, at der er tale om folkevalgte medlemmer af de amtskommunale udvalg, som vil være i stand til at vurdere en sag ud fra befolkningens synspunkter. Det er sådan set bl.a. derfor, de er valgt ind.

Det var en kort gennemgang af de eksisterende regler på området, og jeg vil til sidst redegøre for de yderligere tiltag, der i øjeblikket arbejdes med inden for risiko og risikokommunikation.